

[Thoft]

... at en vis herre er løs, hvis vi siger nej. Hvad er det for beslutninger? Ja, vi kan måske pege på to eksempler, nemlig beslutningen i 1976 om den såkaldte COB-aftale om flyforstærkning, og vi kan måske pege på regeringens tilslutning til Saceurs forstærkningsplan fra 1981. Begge dele er hemmeligholdt, begge dele har folketinget ingen indflydelse haft på. Ja, det er endda sådan, at forstærkningsplanen fra 1976, COB-aftalen, først blev udleveret til folketingets forsvarsudvalg i marts 1984, otte år efter, at toget var kørt. Det er beslutningsprocessen i det danske folketing, og det er bare ét blandt talrige eksempler.

Det samme gælder med FOFA-doktrinen. Uden om folketinget lærer vi, altså medlemmerne, gennem aviserne, at nu har den danske NATO-ambassadør også givet sin tilslutning til FOFA-doktrinen på Danmarks vegne. Det er ikke sket på folketingets medlemmers vegne, vi har ikke haft anledning til at diskutere det, vi ved ikke i detaljer i hvert fald, hvad denne nye doktrin indeholder.

Jeg vil gerne sige, at vi har jo stillet sribervis af spørgsmål, og jeg ville ønske, at ministeren ville lette bare en lille smule på låget. Vi er blevet snydt så tit, mener jeg; ingen har fortalt os i 1961, hvad følgerne var af den dansk-tyske enhedskommando, nemlig af Combaltap i Karup, som nu om nogle måneder flytter til Ravnstrup, fik operativ kommando over atomvåbnene i Slesvig-Hosten. Det var der ingen der fortalte os noget om, og det fremgår ikke af debatten i 1961. Det ved ministeren også godt, jeg har lige spurgt ham om det.

Vi beder bare om en lille bitte smule demokrati, det er alt, hvad vi beder om. Giv os klar besked om, hvad det her indebærer, og lad os så tage en fair debat om det. Ministeren behøver ikke at være en formummet skælm, men prøv på demokratisk vis at debattere med os med opslået visir og lad os så se, hvem der vinder. Det var en fair måde at gøre det på, men se, om ministeren tør.

Stinus (RV):

Uanset om det, der betegnes med FOFA, Follow-On-Forces-Attack, kan opfattes som en ny NATO-doktrin, således som forslagsstillerne gør det, eller som et planlægningsinstrument eller en vejledning for NATOs

langsigtede planlægning, er det radikale venstre enig med forslagsstillerne i, at det er bydende nødvendigt, at vi i Danmark får en egentlig politisk debat om dette nye begreb.

Allerede i sit indlæg i forespørgselsdebatten om NATOs militære strategi den 22. marts i år talte forsvarsministeren om nye koncepter, planer og fremtidsstudier inden for NATO. Forsvarsministeren talte dengang også om, hvad FOFA går ud på, uden én eneste gang at bruge betegnelsen FOFA eller Rogersplanen efter ophavsmanden, NATOs øverstkommanderende, general Rogers. Det er jo ikke kun forslagsstillerne, som taler om en ny doktrin. I tidsskrift for politisk viden-skab, *Politica*, nr. 4, 1984, skriver således lektor Ib Faurby, som er medlem af formandskabet for det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg, om FOFA:

»Den er blevet en del af Allied Command Europe's operative doktrin.«

Og Ib Faurby fortsætter:

»FOFA har ikke tiltrukket sig en offentlig opmærksomhed svarende til Airland Battle-2000. Det kan undre i betragtning af FOFAs langt større umiddelbare relevans for udviklingen af NATOs forsvar i Europa.«

Det centrale i FOFA, eller Rogersplanen, er NATOs kapacitet til deep strike, det dybe slag mod Warszawapagtens installationer, broer, veje, jernbaneknudepunkter og tropper bag den egentlige frontlinje. Dette dybe slag skal rettes med moderne præcisionsvåben ca. 350 km inde på Warszawapagtens område, i visse tilfælde helt inde i den vestlige del af Sovjetunionen. Er dette NATOs seneste afspændingsinitiativ? Hvordan forestiller man sig i NATO, hvordan forestiller den danske forsvarsminister sig at Warszawapagtlandene vil reagere på dette seneste NATO-udspil? Man behøver ikke være militærekspert for at forudse, at FOFA vil medføre en revision i de operative planer, som er gældende for Warszawapagten i dag, på akkurat samme måde som en Warszawapagt-FOFA ville få konsekvenser for NATOs operative planer.

Dertil kommer udviklingen af våben, som kan bruges mod NATOs deep strike våben. Kort sagt, NATOs FOFA vil uundgåeligt medføre et forstærket våbenkapløb. Er det det, vi ønsker? Hertil kommer den direkte negative betydning, FOFA vil få for afspændingspolitikken. På Stockholmkonferencen gøres der forsøg på at komme i gang med